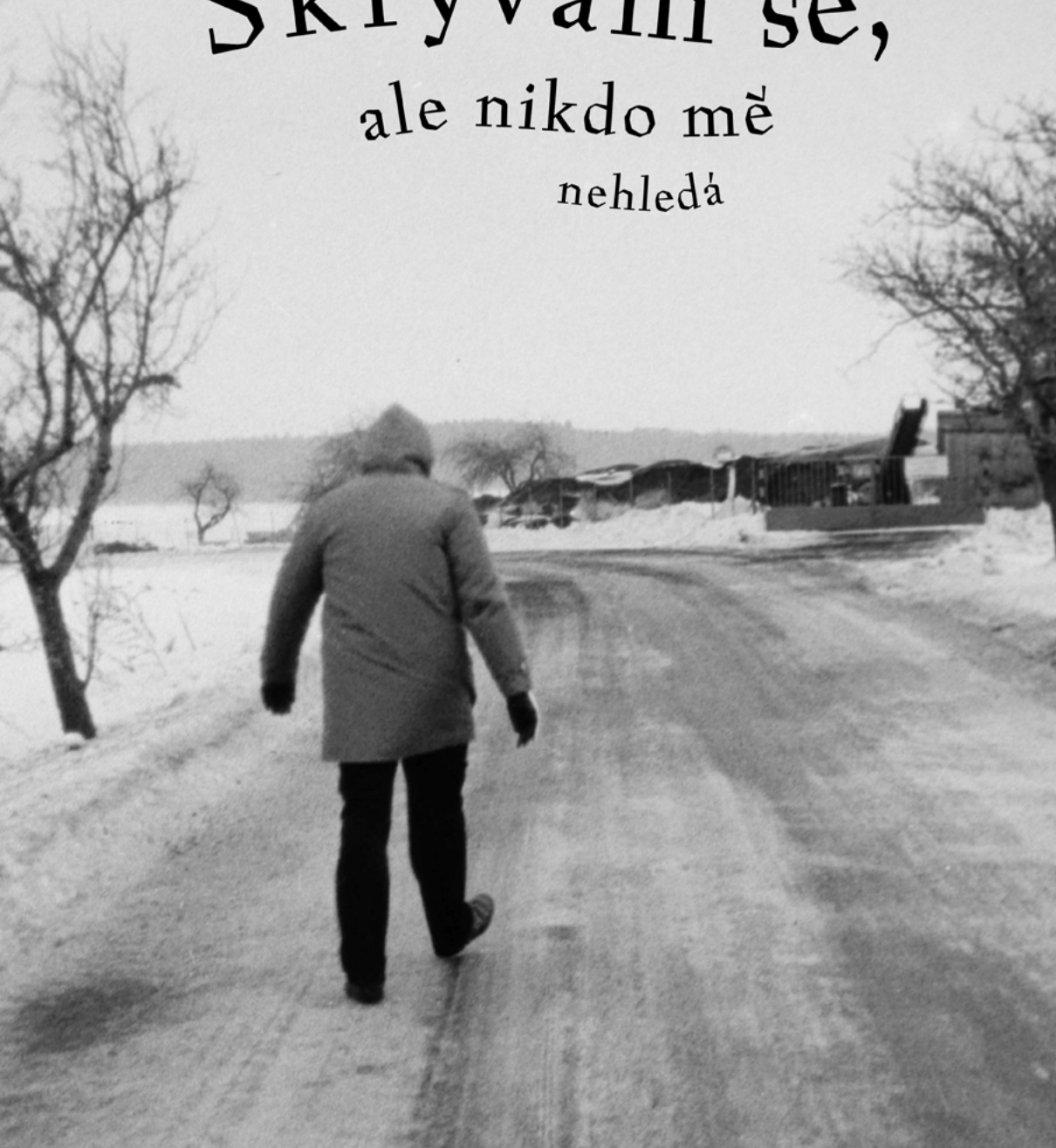

Radomil Uhlíř

Skrývám se,
ale nikdo mě
nehledá

Radomil Uhlíř: Skrývám se, ale nikdo mě nehledá

Vydání knihy podpořilo Ministerstvo kultury České republiky

Copyright © Radomil Uhlíř a dědicové, 2021
Copyright © Volvox Globator, 2021

ISBN 978-80-7511-660-4
ISBN 978-80-7511-661-1 (epub)
ISBN 978-80-7511-662-8 (pdf)

Řeči

Narozen: 10. 4. 1957 v Pardubicích

Studia: režie a herectví alternativního divadla (Prof. PhDr. Ivan Vyskočil)

Členství ve spolcích: Nové sdružení pražských umělců

Profesní život:

Začínal v 80. letech minulého století jako hudebník, zpěvák, performer, herec, REŽISÉR v souborech Ultrapunk, Dvouletá fáma, Vizita, Sklep, Ženy, Kvartet doktora Konopného.

Věnuje se též herectví a režii. Jako herec hrál asi v třiceti českých a zahraničních filmech, např. *Pražská 5*, *Kouř*, *Kamenný most*, *Skřítek*, *Cesta z města*, *Pupendo*, *Čert vi proč*, *Ženské komody*, ... a bude hůř, *Ulovit miliardáře*, *Cesta do lesa*, *Gyml*, *Vejška*, *Absurdistán* (D), *Hostel* (USA), *Komisař Maigret* (Francie) atd.

V letech 1995–99 pracoval jako režisér a scénárista rozhlasových her pro Český rozhlas, stanice Vltava a Praha, kde natočil třicet dva rozhlasových her, a též jako moderátor a režisér kulturního rádia Limonádový Joe.

Pro Českou televizi jako režisér a scenárista v roce 1997 natočil dvě zdařilé televizní hry, *Zkouška ohněm* a *Jasnovidně objevovatí sebe sama*.

Výtvarnému umění se věnuje od r. 1992 s čítnými pauzami. V roce 1992 s muži ze souboru Ženy vytvořil Výtvarný spolek Kučera, který se věnoval kromě práce s tradičními formáty také happeningu a tvorbě klipů. Mezi lety 1994 a 2009 se umělec výtvarně odmlčel. Po vážné nemoci, v období, které sám nazývá latentní optimismus, se začal opět výtvarnému umění věnovat. Práce vystavoval samostatně i jako člen sdružení NS pražských umělců a skupiny 2 anarchisté a 2 monarchisté.

Umělec: „Mnoho let jsem se zabýval extrovertními podobami umění. Byl jsem hercem, režisérem, hudebníkem. Všechna tato zaměstnání byla extrémní na fyzickou námahu. Proto po nemoci v roce 2010 jsem se začal věnovat malířství. Tato introvertní, zcela individuální činnost mě zaujala. Samota, osamocení a vyřazení jedince ze společnosti je fenoménem, tahounem mých denních posezení s plátnem.“

Výstavy, výběr:

2008 – Kávovarna, pasáž Lucerna, Praha

2010 – Literární kavárna Volvox Globator, Praha – Žižkov

2011–2012 – Literární kavárna Volvox Globator, Praha – Žižkov

2013 – Společenský dům, Neratovice

2012–2014 – Ateliér NSPU, Praha – Žižkov

2015–2016 – Výstavní síň Antonína Navrátila, Praha – Žižkov

Ženy

S formací Ženy mě seznámil kutnohorský rodák, jeden z Tvrdohlavých, Standa Diviš v době, kdy Choura nosil šedivý přeliv. Vzpomenuli jsme na citát z Jakuba Demla: „Jitroceli, nebývá ti smutno o polednách tam nahoře v tvém minaretě?“ a semkli jsme se. Mnoho let jsem pak trápil spolustolovníky jedné z dejvických pivniček. Včera jsem byl zase s Ženami, bylo všechno, na co si vzpomenete. A místní, kteří ve své vyrovnanosti čekali na zářez na pažbě i několik let, hlavu schýlili a vzali za vděk vzpomínkami. Věnoval jsem jim ze své básnické prvotiny *Pomalu nahoru a rychle dolů* báseň „Patriarchální“ aneb skrýš před intelektuálskými feministkami je jen v nich. Odér mentálu dolarově v emoci ohně, proud českých feministek sloupořadím vináren, propili mi frak, 5× probili klobouček, slova z nich větrají, to klíče antropologie, torny zavinulých červů zvoní lodyhami, komíny strohé. Tvořivá síla, potence formace Ženy spočívá, kromě nezbytného atributu talentu, jež v českých zemích absentuje, schopnosti reflexe hlavně na denní kontrole emocí a myšlenek. Můžeme říci, že právě zde tvůrčí proces nalézá svoji archetypální vlast.

Něco představ před uvedením desky formace *Ženy K smrti vylekán* a následný křest ohněm

Hannoverský výtvarník Schwitters v úvaze po vystoupení skupiny *Ženy* napsal: „Titíž veteráni, tytéž bohaté dámy, kteří dříve slzeli smíchy, přicházeli, přicházejí nyní k Ženám opět se slzami v očích, aby jim vyjádřili svůj obdiv, svoji vděčnost, téměř koktajíce dojetím, něco se v nich otevřelo, něco, co nikdy neočekávali – velká radost. Jejich humor a vtip jsou prostě součástí svobody, která je vlastní jak člověku, tak umělci. A právě tento pocit svobody a radosti vnesl do historie moderního umění soubor *Ženy*.“

Zdravý lidský rozum byl pro slepce, dobré mravy se staly pramenem opovržení, úcta zbyla mrtvolám, logika pozbyla smyslu, estetika se rovnala pederastií. Zbyl jen fenomén formace *Ženy*. Tak promluvil v předlistopadovém interview jeden z veteránů českého undergroundu.

Ženy představují nekonečný smysl a konečný účel všeho, pravil klasik.

„Proč nehrajete už odpoledne? Jde o již čtvrté vystoupení vynikající formace *Ženy*, které jsem prospal.“ Pravil Tudor.

„Před nástupem Václava Marhoulu na Barrandov jsem byl k smrti vylekán o osud českého filmu.“ Pravil režisér Bresson.

Pozeptat se Topola: „Jak to Mistře děláte s ženami? Prý jste jimi inspirován. To u umělců konce 20. století nebývá častým jevem.“

Pozeptám se Vinše: „Prý se ve společnosti Žen mládne. Jsou historie o vašem aktivním přístupu k ženám pouze legendou?“

Tvar, stejně jako *Ženy*, má vždy kvalitu a rozměr.

Ženy, které se očistily fyzickou a duševní námahou tvorby, nabýly ve svém výrazu slavnostního, tragického a zároveň svrchované tajemného vzhledu.

Ženy – křest ohněm

Když jsme zakládali Ženy, vůbec jsme to neměli v programu.

Ptát se, co říkáte těmto názorům.

V hudbě /tvorbě/ se stává událostí jen to, co je nepředvídané.

Kandinskij: „V jiných dobách umění bylo kvasem světa, takové doby jsou již dnes vzdálené.“ Dokud se opět nevrátí, umělec se musí vyhýbat oficiálnímu životu.

Tvorba, to jsou jen dybbuci opravdového umění.

Exodus 4, 12: Nyní tedy jdi a já budu v ústech tvých a naučím tě, co bys mluvit měl.

Víte, jak často chodí Ženy do lázní? Který z Žen řekl: „Za vše vděčím očištným lázním.“?

Myslíte si, že Ženy před vystoupením používají maskérku nebo maskéra?

Jak často Ženy chodily před vyfotografováním na desku *K smrti vylekán* do peep show zatrénovat?

Myslíte si, že někoho ještě zajímají duchovně krásné ženy? Není to již přežitek minulých epoch?

Máte raději ženy s drapérií, nebo bez ní?

Jediná oficiální oslava plodivé síly žen, myslíte si, že tomu tak skutečně je? A není tato oslava příliš skromná, málo okázalá?

Obrovský had spolkl Krišnu a jeho kamarády pastýře a jejich krávy, ale Krišna se v hadově břichu tak nafoukl, že had praskl, myslíte, že by toto dokázaly také Ženy nebo snad Žena?

Představují v českém hudebním rejstříku Ženy symbol bohyně plodnosti, a jestliže nikoliv, proč si myslíte, že tomu tak je, a co mají Ženy učiniti, aby tomu tak bylo? Byly Ženy inspirovány při vymýšlení scény sochou bohyně Artemis na lovu, bez plamenného kola?

Co si představuješ pod pojmem bohyně potrav, čarodějnice z podsvětí, paběrky starých příběhů žen, feministická ročenka, proč není na obale podepsán Arnold Schwarzeneger for Ženy, byl či je někdo z členů formace Ženy ženat, a pokud ano, myslíte si, že šťastně?

Soaré na závěr 1 roku působení elegantního uměleckého klubu U Vystřeleného voka. Tiché shrnutí působení a možnosti dalšího vzletu.

Včera jsem nahlédl panu Rajčanovi do zápisníku akcionáře hospody U Vystřeleného oka, čeká nás dnes veliký tartas. Nelze jeho modelování brát slepě. V zápisníku akcionáře jsem objevil tyto tajemné věty:

1. Likéry jsou pálenky slazené s kořenitými přísadami, mnohdy barvené neškodnými barvivy.

2. Pálením kořalky se zabývá vinopalnictví.

3. Nemírné pití alkoholických nápojů podrývá život člověka a končívá deliriem tremens (potvory, krysy, brouci, pavouci).

4. Potkani, jimž je předložena miska piva, vylizují pivo s velkou chutí, podléhající veselé rozpustilosti pravých pijáků.

5. Koně, kočky, psi zvyknou si na pití lihu.

Objevil jsem tam též jeho novou báseň: Opilecká láska. (J. Š.)

Dech páchne lihovinami. Vrhnutí. Povšechná ztráta citlivosti mé paní. Studené obklady na hlavu, polévej záhlaví studenou vodou. Silnou kávu, Robe, tři kůži komukoli, dej čichat zpitému k čpavku. Ulož jej s hlavou výše položenou a pak vlož!

Rukou pana Baxy bylo připsáno:

1. B. přestal pít pivo, vypil však 25 stříků s vínem a sodou z půllitru.

2. Pan G. vypil 30 bourbonů, směs prostonárodních zapěl bezchybně.

3. Baleťák a herec patří k sobě.

4. Český kameník, když se veselil po výstupu Kvartetu Konopného, při pití tequil volal: „Co by tomu asi řekla Hanička, kdyby mě viděla!“

5. Když hraješ, řekla slavnému českému trumpetistovi dívka, iniciuje mi to první čakru (spodek).

7. Tebe jsem hledal celý život, tak jeden z hostů promluvil o hostinci.

8. Pan K. přišel dnes s nedoholeným krkem.

9. Nejmenovaná pronesla: koho pivo piješ, toho píseň zpívej.

10. Desperát zastřelil dnes dvě opičky a tři kohouty Fenix.

11. Místní diaspora souhlasí se sobotou jako otevíracím dnem.

12. Obyčejná dávka hosta V. bývá 15 piv s bourbonem, při prodloužených směnách dvojnásob.

13. Mladé dívky pod pláštěm umění pijí becherovky bez zardění v líci, tzv. ruměncem.

14. Blahodárný vliv na konzumaci hostů rybářů má voda a vodní pára ranní.

Vtom však přicházel pan Rajčan a já musel odložit jeho deníček. A tím bych dnešní „Tiché shrnutí působení“ ukončil, je zde však ještě druhá část mé přednášky k 1. výročí „Možnosti dalšího vzletu“, tedy do zbraně, rytíři všeho umění, do zbraně!

Úvodní řeč při otevření čajírny nad okem

Nesejít z cesty čaje (motto)

Byla mi poskytnuta ta radost, že mohu velebným proslovem zahájit činnost čajovny nad Okem. Obrazy jsou na svých místech, želvy z Haďákovy ruky plují prostorem, konvičky jsou vyhráty, čajové listy čekají na maceraci, stolky kulaté, na kterých mistr Rajčan tančil, když zapojoval osvětlení, slečna Pavla, úhledná majitelka, je ještě dráždivější než obvykle, likéry jsou odvíčkovány, kdesi se tu vznášá vzpomínka na čínského císaře, který vyplácel mongolské vojáky čajovými cihlami spojenými klovatinou... Mnoho tzv. radičů radilo elegantní Pavle: udělej z toho kořalnu, nálevnu, když čaj, tak jediné čajovou třešť. Ještě mi doznívá recept jednoho snaživce konzumenta alkoholu: ½ kg čaje souchong se spaří s ½ kg vody a smísí se s 3 kg lihu a ½ kg pravého jamajského rumu a pak se zfiltruje a bohatě konzumuje. Až nakonec ji zlomila slova tibetského šerpy: když v 7 000 metrech piji čaj s jačím máslem, neopomeni si ho naředit slunečnicovým likérem, takže v lednici jsou chlazené speciální likéry, které opravdu ze srdce doporučuji. Kdo okusil čajový macerát s likérem, jeho srdce, jež doutná jako vonná tyčka, mu znenáhla zahoří plamenem emocí. Chlad vystoupá do prostoru a srazí se ráno jako mlha podzimu, kterou procházejí nomádi, kteří neokusili tuto kombinaci. Chuť zeleninových salátů bezpochyby přinutí ortodoxní pivaře, aby své tradiční utopence, zavináče nebo přísný nářez zvaný opilcův salát odložili do svých diplomatických kufříků typu „krokodýl“ a se vztyčenými malíčky se oddali medovému soustům rapujících salátů. Zákaz kouření v tomto prostoru však neznamená, že by kdokoli nemohl sem přijít s dobře vykouřenou hlavou. Včera jsem hovořil se sekretářkou ministra dopravy p. Stráského, hovořila mimochodem též o tom, že ministr co nevidět čajírnu navštíví, neboť lze zde v klidu a bez předsudků sledovat grafikon souprav směr Česká Třebová–Olomouc, což je v dnešním uspěchaném světě cosi nosného.

A i já jsem se na dnešní slavnostní chvíli patřičně vyzbrojil, má nová plastová náhrada trojky vlevo nahoře je pro tebe, Pavlo, neboť jsi známa svými vysokými estetickými kritérii, a když jsem dužnatý, tak alespoň se teď mohu bez předsudků na tebe usmívat ze židle čajírny. Upravený standard.

Spektrum podzimu---- a pak odcházím do čajírny Pavly Dropové a po špičkách zde nahřívám své plující ruce a vystoupám po schodišti až k želvímu čelu.

ČINNA

Každé ráno se svěží probudím, vyhlédnu z okna, podívám se a hned vím, co se děje v krajině ohňových znamení mezi živly. Co tvrdím, že vím, mnohdy nevím, neboť s nimi ještě nejsem v úplné harmonii. Až budu, nezaskočí mě žádná činna ani žádný šanson, při kterém se neumírá za dlouhého dne.

Muži ze souboru Činna muškaří ve stojatých vodách českého šansonu s fundamentální elegancí, jako by šlo o vody pstruhové, a i vnější pohled na umělce oděné v systém vest, amerických bojových kalhot, punkevních věčných světel, čepic různého zrnění, které je možno získat v jejich butiku „Pracovní oděvy Bundeswehru“ na Petřském náměstí, vytváří z koncertu souboru Činna *cosi*, co zkušeného posluchače nenechá na chvíli vychladnout, natož se vyprázdnit...

Praha 10. 5. 1995, ráno
Radomil Uhlíř

Několik zmatených velebných slov oslavenkyni ku příležitosti jejích kulatých narozenin.

Oslava U Vystřeleného oka 26. 11. 1994.

Chtěl jsem dnes přijít jako věšák na rozličnou květenu, tak jak indiánský bojovník je ozdoben péry, nebo poslance z ODS zdobí ptáci, tak i já chtěl přijít jak pestrá lodyha, z které oslavenkyně Ivana vytrhne a položí na svůj slavností obtížený stůl pugét. Nestalo se tak. Chtěl jsem oslavenkyni darovat skladbu *Poněkud archaický pohled na Duchampův věšák na lahve z roku 1912*, ale nikde jsem tuto nenalezl zaznamenanou. Chtěl jsem přinést paletu z kanadského bobra, ale ač jsem ho natíral směsí, kterou jsem připravil z 5 dílů petroleje, 4 dílů vosku a 5 dílů alkoholu na vodní lázni, hmyz se nepustil, tu mi blesklo, že na přelomu století měl dle zpráv londýnských časopisů Charles Rothschild v Londýně sbírku více než 10 000 blech z nejružnějších zvířat na celé zeměkouli. Ba i vlastní blechy z polárních lišek, několik blech z nich stálo Rothschildy 20 000 liber. Že bych i já odchytil blechy z kanadského bobra a zaslal tyto do Londýna R. a tento by zaslal libry, za které bych oslavenkyni koupil brož v tradiční kombinaci platina brilianty? Lenost mě dovedla k pouhému potírání paleta, nikoliv k odchytu. Chtěl jsem Ivaně darovat bulteriéra. Výtečného hlídače k povozům a koním, obratného skokana a znamenitého plavce. Ale tento byl svým majitelem poslán do Anglie, aby specialista mu ostříhal srst na spodní části prutu, aby tento nabyl jemnějšího rázu, ačkoli stříhání srsti na ocase u jiných druhů psů se pokládá ve světě kynologickém za manipulaci podvodnou. Dobrmanský pinč, který se bezpochyby stane psem budoucnosti, nevydržel přepravu v banánové bedně. Ani karty, tyto uhlazené listy lepenkové, jsem nedaroval Ivaně, aby je s elegancí sobě vlastní použila k četným kouskům kejklářským. Ani jsem nedaroval vynikající popitkový elixír Hofmanův žaludeční z hořkých léčiv, kořenů a pomerančů, neb tímto nedisponuji. Ani jsem neopatřil zubní endoskop, kterého si v práci však Ivana může nabrat dosyta. Můj dar je skrovný příslib volného vstupu na zítřejší

koncert předního evropského souboru Kvartet Dr. Konopného do restaurace U Vystřeleného oka, kde v komponovaném pořadu *Neklidná arteterapie psychóz* vyženeme ranní únavu po seriózní oslavě dnešních narozenin.

Ivaně Vyšínové-Gogelové k narozeninám

V Praze 26. listopadu 1994

Z přátelství

Radomil Uhlíř

Dopisy

Jmenuji se Radomil Uhlíř, napiši vám, co je dle mého soudu důležité z mé tvorby. Při studiu vysoké školy – biochemie – jsem paralelně vystudoval v letech 1981-1985 Konzervatoř Jaroslava Ježka obor režie-herectví u Prof. PhDr. I. Vyskočila.

Od roku 1983 jsem spolu s Jaroslavem Duškem a Oldřichem Kužilkem hrál v souboru Vizita. Od roku 1986 jsem hrál a zpíval v undergroundovém souboru Dvouletá fáma. V roce 1988 jsem ve filmu *Pražská pětka* vytvořil postavu Traktoristy. Byl jsem posléze četně obsazován do rolí ve filmech.

Role:

Díky za každé nové ráno, role Androš s magnetofonem, režie: M. Steindler

Kouř, role Vyhazovač, r: T. Vorel

Kamenný most, role Psychiatr, r: T. Vorel

Penzionek, role Kníže, r: Ondřej Trojan

Smělé verše, vlastní poezie, r: T. Vorel

Dobrodruzi, role Vůdce guerillové tlupy, r: Ondřej Trojan

Cesta z města, role Faráře Hniličky, r: T. Vorel

Čert vi proč..., role Hodného čerta, r: Roman Vávra

Pupendo, role Hospodského, r: J. Hřebejk

Skřitek, role Mistr řezníků 2005, r: T. Vorel

Hrál jsem též asi v dvaceti zahraničních filmech, ale ty nebudeme vyjmenovávat.

Reklama:

Globus herec „Vodka Tabletnaja“

Globus herec „Nemluvný bratr“

Vlastní režie:

Rozhlasové:

Svatyně slov, scénář a režie: Radomil Uhlíř

Bodyguardi, scénář a režie: Radomil Uhlíř

Řehole tvorby, scénář a režie: Radomil Uhlíř

Symbolika jara, scénář a režie: Radomil Uhlíř

Chata v lese, scénář a režie: Radomil Uhlíř

Drát v hlavě, scénář a režie: Radomil Uhlíř

Zkouška ohněm, 10 dílů, scénář a režie: Radomil Uhlíř

Zůrišská kasemata svobody, 8 dílů, scénář a režie: R. Uhlíř

Tvorba Antonina Artauda scénář: L. Šerý, R. Uhlíř, režie: Uhlíř

V letech 1997–2001 jsem působil v rádiu Limonádový Joe jako moderátor pod pseudonymem Msgre. Josef Augustýn Zvonař.

Jsou dny, kdy kumulace symbolů vytvoří čas pro kanopské vázy. 4 zastávky k 4 světovým stranám. Hledání per a myrha do břicha. Ztratil oko, keramické srdce a leopardí kůže. Mor s pytle, kobry. Sběrač mandragory. Šakalové, berani, slunce. Pylony dvojzávit.

Jsou dny, kdy schýlená hlava české malířky praví: „Kdo by chtěl žít s českou malířkou. Všichni chtějí žít s americkými malířkami.“ Potká-li skutečný tvůrce a bojovník či narcis Barbaru Benish, pochopí náрек českého feminismu ihned.

Jsou dny. Ptáci rozestavěni ve vzduchu, soukolí jimi pohybuje, zpěvnost kopíruje ranní plazení okoukaného kafkovského červce. Dramatičnost vyhřezlých jazyků kovových z vyjedených rybích konzerv na uvítanou ubykátem věje, hlasy položené ve Fis, ale i v Cis. Na zemi lze potkat pytle se svršky, zbytky tvořivého ducha, kodex, telefonní seznamy, předsíní kýmisi umně zabalené defekáty, dosloužené kopíráky, sady pozdravů, obaly od perníku s hruškovou náplní, noviny chvějící se na opravdový defekát zklamaně vtahují zvratkaření černí, ponožky ztvrdlé v pevném tvaru solemi potu, vysáté lahve korunních kyselek, po židlích zbytky vetchého šatníku, pohárek umělinový s plísní po víně ze křtu desky kapely Ženy, muchláže papíru, použité slipy, vyjedené vitaminy, tubusy a lahvičky, malicherného horda, literatura naučná-přírodně filosofická, *Myšlenky moderních malířů*, použité žárovky, bez světla odpočívající, zbytky od vystříhaných tvarů patřičných, holicí strojek dvoubřitý, nalezený znenáhla časopis *Hasičská revue*, časopis pro sběratele barevných vyobrazení hasičské a záchranářské techniky od veteránů až po nejmodernější typy, po knihovnách a komodách zbytky zásadních děl, pohledy, obrazy, grafiky rituálně o zeď opřené, igelitové tašky, pas, nezaplacené složenky, kameny z Hindúkuše, mušle israelské, použitý scénář, fotografie z Payneho evengelizace, svíce, svetr, nečekaně i pípa, iluze nepoužitých ramínek, všechny předměty jakoby nehnuté civí, stačí si vybrat a pohnout, narušit řád náhody, ale není tomu akutně třeba, neboť Prahou zavlál duch

Barbary Benish a my – muži – se chvějeme. Vše jsou pak jen výlety s epoletami chatrných zážitků a návraty v stereotyp komíhavosti a pomíjivosti, protkané žilkami klidných dnů, kdy vystříkne svátost inspirace, aby znovu její absence v trápení personu dovedla. Dračí můry nad kameninovými karafami přitahované světly komod létají své sny s křídly lamelovými fragmentujícími, z nichž pel času padá na bojovníky prostoru, veterány chrámů s duchen ve své garáži. Nemaje jiné schopnosti jsem prozradil alespoň toto pro obveselení Barbary. Kde jsou doby, kdy protagonistou hry byl Věchet.

12. 5. 1992

Radomil Uhlíř

Marie,

všechny kopce k putování obsazeny dramatickými dravci, již kruhy své paprskovitě rozlévají, tak aby ohně byly viděny zakrytě a akomodace přizpůsobena na tmavost a filtraci světél pomalu zažehávajících nudnost a šed'. V šále olivové, kterou jsem znenáhla našel při poklizení svého příbytku, jsem počal nové dobrodružství elegance, to zharmonizování barev šatníku chabého na světlo vyvedeného. Jde-li v šále zralých oliv persona má, není jiného rozruchu v Praze krystalickými kameny korun českých prozářené než tato maličkost, Mistr s napěchovaným portmonem bez problémů žije, nikdy však není dvou Mistrů se stejným problémem. Na privatizačních fondech parazitují i Romovia, neb v chomáčích lidu okolo okének živná půda pro řemeslo kapsářské, ach, a ruce Romou za robotu umí vzít. Ženy si vjedou do vlasů a české oči chtivé krve a dobrodružství umdlí na hlídce obolů, a zde je místo pro šikovné romské ručičky. Seděl jsem s Jimem Čertem a jeho přítelem, kterého poznal při sběru hub v brdských hvozdech, úhradu za Jima svědomitě platil, neboť Jim si postěžoval, že mu Alenka dává jenom 250 Kč včetně kuřiva. Při představě, že bych měl takovouto dohlížitelku opět v tiché koncentraci, děkuji nejvyššímu. A právě v tuto chvíli se ozval ten americký hlas velebný, telefonický, ušlechtilý, optimismu prostý, aby mě informoval, že všichni jsou nepřátelé. Houbař pravil, před lety jsem si skvěle zapíchal na Vinohradech, ale pozapomněl jsem, kde to bylo, jak jsem si na ten pich vzpomněl, pták šel nahoru a já pak chodil po Vinohradech a pták byl kompasem a hledal jsem a nenašel. Pravil jsem k Houbaři: „To jsi i tak česká tantristická naděje.“ „Pak jsem ji po letech potkal a už si mě nepamatovala. A já všechny ty pichy srovnával s tím vinohradským.“ „Modlete se za ty, kteříž vás utiskují a vám se protiví,“ použil jsem bez kontextu slova z Ev. s. Matouše 5,44, neb když jsem před pivnicí listoval v biblí, toto mi uvízlo v paličce mé. „Kde na to chodíš,“ pravil Houbař. I sám Jim pokýval hlavou.

Životy pradlen opečovávajících duchovního muže musí být v pestrosti a obaly Mistrovy profiltrované plynatostí jsou bezpochyby pro mě cennější než francouzské flakony Dior. Ruce hladí spodky, trikoty s představou mistrova hebkého těla, vkládají obaly od mýdel a granátová jablky mezi svršky, aby mistr ve vůni se vznesl. Ach, jak krásné musí být životy pradlen opravdových mistrů.

Z výletu do senohrabského pivniště se šlo na poslední chvíli, neb Vladimírovi přijela švýcarská milenka. Jim vyprávěl, že miluje tu, která denně rajtuje 5 hřebců arabských a 3 klisny bez sedel 30kilometrovou plání a vítr ve vlasech má a žárlivý otec léčitel dalekohledem dohlíží, zdali koně v cvalu jsou, zdali nějaký niemand nepřipne na dlouho oko na tu krásu, aby pak huboval za cizí zraky, cizí oči, které sejme jediným pohybem ruky, aby neposkrvněnost nadále plání vlála. Tak duní okolo mlýna nepovšimnut čas. Jen vstup a nevyjdeš, fatálnost prastarých žen v arénu nepřipravenosti vkomíhá, draží přátelé. Olepenost pastorálních vlajek a hladová spousta z bábovky šlehané jedno jsou. Provinilost nocí. Sousta zahleděného. Draperie vysokých horských bot. Sytost nevelebnost snese. Spolikán pelikán. Atrapovitost houšť. Dlask skývu stáh. Nomenklaturou prší. IIPar. 25, 17: „Nuže pohledme sobě v oči.“ Bez-cennost manufaktur a nad registrací kuponové knihy mávl rukou. Výuka zdarma klopotá v bažinách. Lastury manifestace. Produkt je sousto. Strhanec heslovitý. Drakuloidnost. Dějiny vykleštěnců se klenou kolíbavě. Pták strhán, to letniční palouk komorní. Kolektivní peklo rozmaru. Trubičkovitost zapalovacích schématů. Košťály nocí to. Výlety s podhledy Tuňáci čuráci. Je ležákem již i stůl. Drama je potrava. Kohoutění tygrů. Diabola úniku. Diktafony pohybu, horuly a kundí hony. Spráskanou pečeň požil. Dřevomorka věží věští. Haladay. Přišli drobovia. Kolečka z Německa. Urobil drije a len tak pije. Fabrikáty a defekáty. Hurvináři. Mě nejvíc sralo, když tu putyku zavřeli.

To mé horlivé sny překotné po návratu z putyky. Dnes i největší opilci minulé epochy mají fondy na reprezentaci, jeden, co koupí putyku Slamník od krachujícího majitele, vše platil a poručil kola

vodek a plechovkového, pravil: „Budu mít reklamy na tramvajích, Václaváku, svý lidový hospody, a na všech bude, jak chlastáš, budeš můj jediný reklamní agent, za to dostaneš na obživu.“ „Třeba si vydělám na obživu uměním.“ „Když to nevezmeš, tak zařídím, že si nic nevyděláš, známý mám všude, na Hradě, mezi poslanci, na vnitrú, a teď chlastej, co dejvickejch kluků by za to dalo, aby mohli se mnou chlastat, hrál jsem taky muziku, ale umění je mrtvý, podívej Hlas, dneska jsem ho nechal vydělat 1 400 Kč, umyl schody kyselinou a jak mi děkoval, a jestli nemám ještě něco, ty zachlastáš, fotograf tě vyfotí, v každý mý putyce budou poutače a ty budeš do hospod chodit a bavit se s lidma, protože jsi hrál v těch kinech, neodporuj, chlastáme.“ „Každej by měl mít svého poslance, aby poslanec byl kamarád,“ též kdosi tamtéž pravil. Za hvězdami oblaka nová vírnatá. A tam oči Nejvyššího obrácené jsou k spravedlivým a uši jeho k volání jejich a ten praví (P 21,9): „Lépe jest bydliti v koutě na střeše nežli s ženou svárlivou v domě společném.“ A P 14,3: „V ústech blázna jest hůl pýchy.“ Tak pracně jsem hledal v knize Přísloví. To osvětaření v chladnosti příbytku není však trvalé. Obešel jsem dnes nové možnosti obživy. Procházka do Narexu, kde jako chemik technolog z vůle pracovního úřadu jsem měl býti. Mrazík, lehký návěj sněhu, jdu Moskevskou ulicí, v č. 13 prodejna s bouchačkama. Několik amerických vojenských pouštních košil, fronta střelců. „Browningy budou až koncem února.“ Za 14 500 Kč se mi zdá revolver drahý, máte nějaké partiové? „Po nich se jen zaprášilo.“ Bundy, to není taky hoch látka, tenoučká, ptám se, jestli se sráží. „Nikoli, ale tak obrovské číslo, to jedinež na dobírku, do dvou měsíců je vaše.“ Popřemýšlím, zeptám se, jestli mají barevné štětinky. Tradičně nemají. Jdu dále okolo prodejny slepic, cosí mě přivede vzpomenout si na mé bývalé partnerky. Po delší úvaze tam Marii přece jen nezařadím. Mohl bych jet tramvají, ale procházka je aglomerací, s kterou nejsem obeznámen, čtu si jídelní lístky vršovických putyk, opravdu by to chtělo hospodyní, vždyť i jiní muži učinili ženy šťastné, krátký obřad a již je tu koupel v bazénu manželského štěstí, takový baptistický zážitek, to již

na mě kouká kostel reformovanců na Vršovickém náměstí. Krátká obhlídka. Mám výbornou náladu. Nějaká hokynářka nabízí stohy indiferentního žele v mikrotenových váčcích. Pozeptám se na cenu, velký sáček za... „Za ty prachy bych to do huby nevzal.“ Matka, která již svírala desetikorunu na malý, ji znovu vložila do portmónu. „To je ale hulvát,“ doznívá mi za zády. Nálada zatřepe perutěmi. V cukrárně si dám za odměnu zmrzlinový pohár, je velice hnusný a barvu má úplně stejně jedovatou jako žele. Jedna pasáž poháru má barvu těch vršovických klokanů, střelců, driblerů, nádeníků míče. Tak jsem našel za viaduktem, neb nikdo nevěděl, ani spáček, kterého jsem objevil na vrátnici pražských komunikací vonících vodkou. Sdělili mi, že místočko je již obsazeno. Na toaletě jsem defekoval při četbě Lidových novin a na chvíli zdříml s myšlenkou, že toalety zde v čistotě udržují. Probudil mě brunátný vrátný, že mě po celé fabrice hledají, tady se dělají zbraně, chlapče, a zarazil se, zřejmě i dnes nelze jistě věci vyslovit. Jeden mě pak ještě otázkou vyrušil, zdali to BMW, které je tak špatně zaparkované, není mé. Na úřadě práce se mě optali, zdali bych nechtěl mít tram za 3 300 Kč. Na večerní přednášce o Sidhártovi-Buddhovi mi nepsala propisovačka. V Blatničce si nechala jedna ze studentek sáhnout na spodek od obou mužů, starší pak pronesl: „O. K.“ A všichni tři odešli. Ve výprodeji jsem si již před týdnem koupil dvě černé kulaté žvýkačky á 2 Kč kus s chuťí hašlerek, rozžvýkal jsem je do bublin a s bublinami se mi ozval smrad z otvorů. Plynatost těch všedních pražských dní. Poprvé mně jeden ze sousedů odpověděl na pozdrav, tuším, že pouze omylem, či snad obdivoval rutinní práci s koštětem a lopatou v okolí popelnicových nádob, nebo si vzpomenu na lid. Kdo ví? Psychický neklid a neharmonie, toť příčina chaosu tělesných funkcí, tak praví klasik. Vyvěsil jsem nového ptáka dřevěného a pokoj se dostal do pohybu. Kdy pověším svého na šňůru, aby velebně vlál, nelze v nebi ze znaků hvězd přečíst. Stolz však přislíbil, že foto i s ptákem provede v nadživotní velikosti, vkoláží v tělo mé, ha. V Máji ukazovali napařovací žehličku, od které se hospodyně nepopálí. Opravdu zázračná mašina. Za bolševika, to se dal soustruh opat-

řit za cenu šrotu a půl prasete. „Vlády odcházejí, vlády přicházejí, všechno je dočasné,“ pravili dva v tramvaji z míst pro invalidy. Na Pavláku v amplionu oznámili, aby si občané dali pozor na prachy, protože přijíždíme do míst častých kapesních krádeží, všechno teď rozkradou. Na pracovním úřadě mi nechali listovat seznamem dle nich dobrých míst, alespoň 6 firem Pinkertonovských hledalo gorily. S dobrým zdravotním stavem, jedna nejlépe bezúhonné sportovce milující nebezpečí. Jen abychom nepříčítali to, že nemůžeme spát, duchovním mystickým projevům, mnohdy jde o pouhý stav nenasycenosti těla alkoholem. A tímto úvahy mé pro dnes uhasly.

Měj se znamenitě a nikomu nic nevracej, neb žraloci se chobotnicemi nestanou.

Pozdravuje, a kdyby rodiče tě zaregistrovali, dej vědět.

Václave,

tak jsem při pohledu do kalendáře zjistil, že právě dnes oslavíš svým svébytným způsobem jmeniny. Též v rozhlase se ty staré zteřelé redaktorské kádry snaží vylepšit již tak znamenitou pozici neustálým vyhráváním písni pro Vašky. Umím si představit, jak sedíte v hale za stolem, pojídáte znamenitý Martin závin, lépe závin Marty, vybraná, kultivovaná, inteligentní společnost probírá ta témata, která jsem tolik miloval. Nevím proč, ale mám jistý pocit, že mezi krasavicemi, které Ti přišly poblahopřát a po dvou sklenicích vína upřou na tebe – umělce – oči plné závisti, sedí slabá Fediuková. Jsi opět plný šarmu, žerty ti stříkají z úst, zanotuješ tu svou, a ženy v očích závist, jak znamenitého muže si Marta pořídila. Umělec, ale skromný, svědomitý otec, pozorný muž, člen KC OF Nebušic, později starosta, ano, to vše jsi ty, Václav. A k tomu všemu ti přeji, ať se ti daří, Václave. Též v horách na krkolomných stěnách, štítech ti přeji tu rozhodnost a množství aktivní svaloviny.

Je jen velká škoda, že se nemohu, neboť jsem nebyl pozván, toho kouzelného večírku zúčastnit. Tvé duchovní milenky by jistě nebyly nikterak nadšeny, kdyby do vyvážené společnosti, kde pojetí času je vyrovnané a cyklické, vstoupila má brunátná tvář a bez začervenání jim sdělila: „Musely byste o sebe ještě mnoho dbát, odstraňte pihy, mateřská znamínka, vaky pod očima, pak na Vás mistr pohlédne a vy ho budete moci doprovodit do hostince, takové štěstí vás může potkat.“ Jistě by děvčata nebyla spokojena, jak je již znám, soudím tak.

Jak sám víš, nejdůležitější úkol, jenž před námi stojí, je vymýtit tu nadutou, primitivní emancipaci a tobě (v žádném případě neukazuj dopis Martě, mohlo by to prasknout) se to geniálně podařilo! Jistě již do Nebušic vstoupilo i 7 sloupů Varšavské smlouvy. Přesto ti je napíši, jistě ti pak dopis bude připadat kultivovanější. 1 – polská pracovitost, 2 – česká neúplatnost, 3 – německý smysl pro humor, 4 – rumunský internacionalismus, 5 – mongolská technická

vyspělost, 6 – sovětský smysl pro spravedlnost, 7 – všem srozumitelný maďarský jazyk.

Ať se Vám daří, Václave, pozdravuj Martu!

14. 12. 1990 N. M. n. M

Petře,

pozdravuji tě a přeji vše dobré k nadcházejícím křesťanským svátkům.

Mám teď velice málo času. Snad ani ne proto, abych v potu tváře obnažoval tajemství tvorby, dělám stejně málo jako jindy, ale chlapsky chlastám. Hrnu nebývale, pak setkání s Vorlem, též hrnem. S chlastem ruku v ruce přichází deprese, ta ve mně bují. Doufám, že se vzpamatuji. Nikdy mi kořalky tolik nechutnaly. No, je jasné, že nepíši kvůli tomu, abych popisoval své obžerství.

Vzkaz na setkání 1. 12. jsem našel pozdě. Byl jsem v té době ve Slavonicích, tam ten pokus o kino. Velice rád bych se s tebou setkal, vždy jsi dokázal odfouknout tu marnost, kterou jsem prostoupen mnohdy celičkový, až po strop. Velmi rád bych s tebou pohovořil o všech těch věcech, co muži rádi probírají. Je jasné, že jde o ty duchovní věci. S málokým mě rozhovor o těchto věcech tak potěšil a uvolnil jako s tebou.

V Praze budu do rána čtvrtka 20. 12. Zavolám. Mezi svátky budu v Praze zřejmě též. Máš-li možnost zavolat zadarmo: 0441 Nové Město. 77473 je to číslo do kompresorovny, mládenci mě zavolají a já ti zavolám zpět. Okolo 16. hodiny je to nejlepší. (čtvrtek, pátek) Těším se na setkání.

Pozdravuje

Radomil Uhlíř

Příčná 2

11000 Praha 1

Tel. 20 57 10

14. 12. 1990

Vážená paní Hromčíková,

Chtěl bych Vám popřát k nadcházejícím svátkům vše dobré, zvláště vnitřní klid a harmonii.

Kdybyste cokoli potřebovala, obraťte se, prosím, na moji pražskou adresu. Rád bych se nějak, alespoň symbolicky, revanšoval za vše, hlavně za duchovní zázemí, které jste mamince poskytovala.

Velice Vás pozdravuji.

Radomil Uhlíř

Příčná 2

11000 Praha 1

te1. 20 57 10

Jaroslave,

již počíná čas těch bujných křesťanských svátků. Též tobě i tvé rodině přeji, ať se Vám daří.

Proč píší, podivuješ se, co, veteráne. Ano, je tomu tak. Jde o 10. 12. Na jevišti výkon. Bubeník. Herec dobrý výkon. Zbytečný exhibicionismus ponechal v šatně. Škoda, že tento hráč není v parlamentě. Napětí. Ovládl pružné tělo. Učni ho milují. Schémata slov se nesou velebně. Neruší. Kuželky padají. Práce s tyčí bez epigonství. Krásy subtropického rostlinstva čitelné. Bubeník dobrý pohyb v prostoru. Doložka nejvyšších výhod v námořní dopravě. Nu řeknu to bez zbytečného pathosu: „Ten hráč, o kterém tak omámen hovořím, jsi byl ty, ano ty, Jaroslave.“

Zalichotil jsem, takže chcete-li, rád si s Vámi zahraji. V neděli, pondělí a ve středu mívám čas. Dospěl jsi však již daleko, takže sud' sám.

Původně měl být dopis plný vtipu, není-li tomu tak, bezpochyby to není má chyba. To jistě chlapsky bereš.

Zdraví

Radomil Uhlíř

Příčná 2

11000 Praha 1

tel. 20 57 10

Vážený pane faráři,

pozdravuji Vás z místa mé pracovní aktivity. Tak nejlépe lze nazvat činnost, kterou zde činím. Úkony prosté, jednoduché, nenáročné. Včera jsem hovořil s místním veterinářem, pracuje ve výzkumném ústavu imunologickém, pracoviště Nový Hrádek, který mi obnažil, že N. M. je zakleto. Tak soudil. Nic jsem proti jeho názoru nenamítal. V té pestrosti, reji názorů, který dnešní svět poskytuje, mně opět bylo poskytnuto to, čemu já říkám jednoduše napětí. To však samozřejmě není důvod, proč píší. Jak neustále mluvím, tak též neustále píší dopisy. Mám totiž neustále pocit samoty a hluk zmaterializovaných slov je pro mě příjemnou terapií, cítím se pak přece jen volněji, přítomen, alespoň fiktivně pociťuji přítomnost komunity. Tato vzdálená vize komunity je ujišťována přes opisy, které si vymýšlím, abych si osamocení, jež bezpochyby jediné u mě vyvolává tvůrčí záchvěvy, si odůvodnil. Opět se mi podařilo do svého dopisu vetknout ten náрек. Většinou tak nechci, a přesto náрек vevane kamkoli.

Tedy. Hlavní důvod, proč Vám píšu, je tento: Chci Vám poděkovat za čas, který jste mi věnoval. Mnoho informací, které jste nám poskytl, mně odhalilo nové varianty tajemství duchovního světa. Děkuji.

Kazetu s nahrávkami mé kapely, i s texty, Vám zašlu, až přijedu do Prahy. Bude to po 12. 11. 1991. Pozdravuji Vás.

Radomil Uhlíř

Příčná 2

110 00 Praha 1

Maruško,

v kotlině veteránské vltavské hlasy hovoří o stínech tak běžně, jak nebylo dávno vídáno. Hovory o stínech gravitovanci s noblesou vedou. Běs emocí okolo stínů, rozumy, použité číse, při dotazu na místo topiče v nemocnici pod Petřínem saniták jezdil na nádvoří na kolečkových bruslích za pohledů řádových sester a jedna z nich mě diagnostikovala přesně: „Vy budete ten nový topič, ale zde se nesmí pít, jak to dokážete?“ Lépe se orientovala mezi stíny, kolorit neobvyčejnosti na první pohled. Že by zde již počínal svět alkoholové demence, kde končí svět stínů, nebo snad končí ptačím králem na Velikonočních ostrovech, který vyleze na skálu, skočí z ní s vejcem do moře a znovu na skálu s nerozbitým vejcem? Stolní vodu z přírodního zdroje je třeba uložit v chladu a temnu! Tak počínají bludy a fixní ideje, ta obsedantnost uložení vložení. Ty věčné zákony akce a reakce. Dny s ostrými stíny, dny mlhovin a dny průrev mikroskopických a v tento koloběh vstupují ženy, by rozostřily fenomén konce 20. století – latentní homosexualitu, tak Jírous pravil. Lech-tivé thema. Nic není, ani hloubka, ani rozum, jen žahavost naděje. Kde jste, zvoníci. Unavenost kolen nadměrnou personu nesoucí, ta znavená hrabadla pohybu. Chudoba i bohatství pohybů stereotypně bičující opotřeбенé tělo, a žádné kostivalové zábaly na tenisové lokte, u Jima harmonikářské lokte. Znenáhla jdoucí persona vykřikovala sama k sobě jdouc Pařížskou, že její snacha nechce prát a neumí vařit, kdyby si alespoň vytrhala štětiny z brady. Podivné rozpoložení Prahou jdoucí. Volek mladý jeden, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné. Kozel jeden za hřích. Z hlediska antropologie teče Asiatům z uší jiný, konzistentnější maz než Evropanům. Několik svateb Prahou šlo v den, kdy jsem dostal dopis omamný americký, kde mi byla vysvětlena technologie mého výhozu. Jsem po dvou letech potkal tu, kvůli které jsem litřík ferneta vypil, dnes bych již takto paradoxně nejednal. Rok a půl čekala v USA na zelenou kartu, létá však Britishair. Žije v New Yersey. Ptejme se,

kde všude to je monolitě, nelze deset podstoupených minut zařadit na jakékoli emotivní hladině. Nenávist s viděním se propojila v ladný harmonický indifferenční plástvenec a já zjistil, že oheň emocí zdusen byl, již ani dým nesignalisuje vysilující tělesnost. Jen mi jí bylo trochu líto. Praha konečně dostává patinu velkoměsta. V Karlově ulici ruský skořápkář ve 3 odpoledne zastřelen najatcem gangu čepičkářů. Podivné rozložení Prahou jdoucí. Čarodějné filipínské papoušky jsem předal. Kdo je teď pro Čechy králem ptáků, když majitelka je královnou dřevěných? Kdo je královnou našich ptáků, kdo bloudí v dolarovém oparu akcionářů? Tradiční neveselý Prahou jdoucí, prázdný smutný nuzný štítivec. Jen v jakési síni Dalího obraz pianisty se skotačícími stíny a ve čtvrté již jen hvězdy. První dvě vanou prázdnotou tmy. V reklamě na Ariel prací prášek nahradili „vypere i skvrnu od třešně bez namáčení“ lákadlem, že vypere skvrnu od šťávy. Doby zdá se dostávají staronovou patinu, či jen v schýlených hlavách reklamních agentů jde o tento přesmyk. Ke všemu chaosu, tomu krouživci, který mlsně zatahuje za copy, jsem dnes převyprávěl celé marastikum chřestu desky – alba formace Ženy v Ženských domovech 8. 3. 1992, u Bubeníků jsem si dal o 12. hodině polévku s knedlíčky a tzv. sociálku, tak nazývají číšníci zde pokrm z brambor, knedlíků, cibule a odřezků uzeného kolene, na jídelním lístku za 12,79 Kč je napsáno Kladenská uhlířina. Vzhledem k svému příjmení si to musím dát vždy, pokud uhlířinu mají. Sytý jsem zapil 1/2 litrem kofoly nevěda, že to bylo poslední jídlo ten den, a kdybych vypil půllitr kořalky nalačno, stejně bych okonferoval. V trápení sám sebe a v mohykánství solidnosti a ušlechtilosti jsem poctivě směšný. Schůzka v 13 hodin Ženské domovy. Choura se Zvířetem se právě potácejí z metra, mají za sebou náročný víkend, jsou rozjásaní po cestě, bylo co slavit, neboť vždy je co slavit, setkáváme se před poutačem na výstavu Brázda a Nováková 50. léta. Vstupujeme do vestibulu, tam již Bratr, Hrách a Hmyzák konzumují Hrachovici (slivovice z Hrachova rodiště). Uvítání obětí. Informace, jak se kdo o weekendu mužně vypil. Jeden z pánů dokonce vložil. Vložení jednoho vzbudí zbytkové síly v ostatních,

kterí o překot hovoří, že dnes vložíme všichni v sérii nebeské. Kořalka je velice přísná, nemohu panáka vlít najednou, piji per partes, hltany, hrtany a chřtány mají muži a Ženy ocelové syntetické, jak se říká, zvyk, to je železný kabát – chřtán. Z cestovní diplomatky se najednou objeví piva. Pohodlně rozvalení kujeme plány, aby vystoupení působilo přirozeně, tedy trapně. Ptám se Hmyzáka, neboť jsem slyšel, že Hmyzák najal sál v Motorletu na své padesátiny a uspořádal taneční rej. Hmyzák mi vysvětluje, že to bylo, ještě když dělal v Motorletu a tam půjčovali sál zadarmo k padesátinám, nebo za odměnu, když někdo pracoval v podniku 25 let. Přišel, požádal, odbory bez řeči přidělily. Jak legendární, to jsem nedokázal. Vše jsou jen nečekané zkoušky, pery vlající, emotivnost vzlyků žvýků, paradesantně vyzbrojené, sebevražednost cizích mostů, poklepy to podklady sněhové, stočenost velebnic.

Ozývají se zvuky nožů, samopalnictví nožů neodolám a jdu po zvuku, v kuchyňce z překližky a papíru dva Vietnamci krájí mrkev a maso. V talíři jakési hmota. Pozeptám se, zdali pokrm bude dostatečně pikantní. Pikantní ne, ale vietnamský. Za lednicí uvidím basy piv. Jsem zcela insolventní, vlastně to byl 3. nejtajnější důvod konsumace uhlířiny, ale okamžitě informuji mládence, ale i ti jsou bez prostředků. Svědomitě se zvedáme a jdeme vyzkoušet jeviště, je třeba se s ním sžít, aby výsledek byl co nejtrapnější, kdosi tak hovoří. V šatně je hnus ještě po minulých rockerech, nedojedené saláty, vajgly, nesčetné papíry, zde v rozích mají bezpochyby elementálové rej. Tyto malicherné dny sutanu sypou, kolohrad zbytečný. Mládenci odkládají brašny s kostýmy, objevují se dvě čepice s vycpanýma 3cm ušima v barvě růžové. Bratr říká, že tuto barvu vybral sám. Masky vypadají velmi nábožně, musím se bez ustání smát. Hádky o to, jestli budeme hrát dole nebo nahoře, můj argument, že dole nebude nic vidět, je přebit názorem, že je to jedno a že nahoře bude aparát. Mládenci projedou rychle scénku, nový fór se siderickým kladivem. V síťovkách je vybavení na cestu, lahvičky, siderické kladivo, rádio z roku 1960 nese Hmyz jako mladí Romové jdoucí nedělním Žižkovem s dvojčetem puštěným napl-

no, Bratrův oděv nezná chyby, jde o brčálově zelené kvádru s kalhotami ve zvonové úpravě a lyžařský kulich pestrobarevný, jen zpod kulicha vyčuhující cop trochu ruší kompozici dokonalosti, Hmyz v hnědém kloboučku stávkujících proletářů 30. let s poctivou šálou, Hrách v beranici jak ze sibiřských staveb socialismu. Scénka nemá náročný obsah. Přátele Péro, Pedro a Kokot jdou na výlet do lesa, čekají je samé radosti, oheň, písně u ohně. Ještě než vyrazí, rozdělí si role. Jeden Ohnivákem, druhý Pivochladem a třetí Repelentem. Přibijí spacáky, zapálí oheň a zčadí se. Zazpívají, nevědí, jestli Čerta Rivoli nebo od Filipa Topoly. Pak zazpívají tu od Čerta Rivoly. U ohně sedím, vysílám. Mají takové praktické příruční vysílačky, které si půjčují. Pak se nalejou a usnou. V děj vstoupí dva tajemní zajíc. Močením zadusí oheň. Zajíc dvě hovoří k zajíc 3: „Podívej, támhle ten vypadá jako kokot.“ Kokota hraje Bratr, věrně ho ztělesnil. Pomočí i trampery. Seznámení zajíců s trampery. Zazpívají si dohromady 2 písně, ale pak trampové pochopí, že je to nerovné přátelství, a zajíce vyhodí. Mudrují, jak mohli takovéto nerovné přátelství připustit. Scénka je rychle nazkoušena. Bratr říká: „Není třeba scénku vypilovat, když dáš pak do akce srdce.“ Pozeptám se, jak vše bude po sobě. Nejdříve pokřtíme desku stolu, pak chvála na Punc, vymyšlený citáty, pak k smrti vylekán, pak Rezek s houslistou Neprašem, pak zase nějaký citáty, pak zahraje Filip a pak Hudba Praha, Bratře, vždyť si poradíš, jsi přece profesionál. Tak jsem byl instruován Hmyzákem, jak konferovat. Vietnamci již otevřeli stan, nepřesuneme se tam? Sedíme, popijíme desítku lahvou 8 Kč kousek. Přichází Hazuka. Veliká radost. Pořadatelé a manažer Psích vojáků také skrápějí prach dne piv silou. Přichází Karel Malík, kapelník Echtu. Velká radost. Vypráví, jak když dělal plakát Ženám, tak nápis ŽENY! vyryl do podpatku boty a pak když se brodil bahnem nebo šlápl do psího hovna, všude byla reklama. Pořadatel slíbujících dvě basy piva do zákulisí. Nová chuť ke hraní prostoupí zúčastněné umělce. Přicházejí noví muzikanti, kolo židlí se zvětšuje a zvětšuje. Ambrož říká ke svým muzikantům: „Dnes to hrozí třístovkou.“ „Neboj se, nenalijem

se.“ Hazuka říká: „Tam bych teda rozhodně nemohl hrát.“ Přichází Mírek Vánek. Objekt. A ono to je docela dobře, že Punc nevydal desku ani CD disk do dneška, tím porušil smlouvu. A nemají na nahrávku autorský práva. FPB měli vyjít v říjnu a nevyšli dodnes. Přichází asi 65letá, bezpochyby za minulého schématu aktivní členka Československého svazu žen a zřejmě i jiných nezájmových organizací. Přilákal ji reklamní slogan na plakátě: „Jediná oslava MDŽ v ČSFR.“ Zřejmě je emisarkou celého sdružení takto emancipovaných žen, neboť důkladně prohlíží všechna zákoutí. Jednoho z pořadatelů se na cosi ptá a pak zklamaně schýlí hlavu a má se k odchodu. Její zklamání není očividně hrané. Vůně vietnamštiny se nese vestibulem. Pozeptám se Vánka, když jsi tu desku produkoval, nemohl bys nám, nebo alespoň mně, koupit jednu specialitu? Také nemá peníze. Od začátku nemám ani korunu, ale do arény vstupují noví a noví sponzoři. Cítím se již nalitý. Choura žádá své spoluhráče, jestli by si nemohl jít na hodinku domů zdřímnout, byl to náročný víkend. Je $\frac{3}{4}$ na 5, za $\frac{3}{4}$ hodiny se má začít a moc tomu nerozumím. Diváci plní vestibul. Otevírá se nový bar. Říkal jsem si, to by ti Vietnamci nemohli stihnout, pořád se klaní, to je hezké, ale ztrácí tím čas potřebný pro zahlcení absentující pránickou energií hrdel rockerů branickými lahváči. Je 19 minut před koncertem a první muzikanti jdou stavět aparáty. Všichni muzikanti v naprostém klidu popíjejí lahváče, domlouvají se, jak přestěhují Záchoda, kdosi líčí obskurní styk v podstatě v bojových podmínkách, a když prsa vyhřezly, to byly dvacítky, trochu silné sousto i pro zkušeného praktika. Přichází i doc. Petr Rezek, měl mít připraven klobouk plný výstřižků, resp. rozstříhaných básní pokleslých autorů k oslavě žen a MDŽ, které měl formou dadaistickou vytahovat z klobouku a tvořit tak básně nové, bezpochyby lepší rozstříhanců. Nic nemá rozstříháno, ukazuje na nohu v sádře a zde na tomto úkazu máme pochopit, že na rozstříhání nebyl čas, ale vybrané básně čpí svěží blbostí, autor zřejmě kopuloval naposledy v útlém mládí a dobrodružství styku zná již buď zprostředkovaně či z tenat vzpomínek, jeho stářím a tukem oslabený mozek

zaskřípal v písni labutí. Mistr Karel Nepraš, který měl recitátora doprovodit na housle, se ne a ne vrátit z Paříže, rozhodneme se pro variantu bez houslí, čistě jen recitace, je to řešení nouzové, ale ve výsledku zřejmě nepřinese oslabení účinu. Zahájíme. Není Topol ani Nepraš, ale jak praví Hmyzák: „To se nějak vyřeší.“ Svým klidem se mu může rovnat jen Plášť, obsluhovatel tomografu v Mnichově, který na otázku, jak se má, mi řekl: „Knihy čtu teď už jen v němčině, dají mi 3 000 DM měsíčně, takže když si nedělám zbytečné ambice, uhlí je. Nějaké ženy vždycky zavolají, hlavně se na ně nefixovat, večer si v klubu zahrajeme volejbal nebo tenis, a občas udělám ten dobrý skutek, to víš chodil jsem zmlada do skautů, vyměním 500 DM a všechny své český kamarády naleju kořalkou.“ Začíná se. Vzpomenu si, že jsem neobubnoval produkčního, hudebního režiséra a fotografa desky *K smrti vylekán*. Teď to již nestihnu, pracně připravené otázky do interview, na které se nedá odpovědět, jsou použitelné pro jinou chvíli. Nasazuji si nepálskou čapku, do náprsní kapsičky si dávám doutníky tak, aby nápis back woods byl z dále dobře čitelný, a připínám si 20centimetrovou placičku „I drink to make other people more interesting“ a jediná oficiální oslava plodivé síly žen počíná. Nejprve fiktivní citáty o Ženách. Hlas mám vážný i černé sako, kalhoty a boty dokáží vytvořit zdání solidnosti. „Hannoverský výtvarník Schwitters v úvaze po vystoupení skupiny Ženy napsal: ‚Titíž veteráni‘, tytéž bohaté dámy, kteří dříve slzeli smíchy a přicházeli, přicházejí nyní k Ženám opět se slzami v očích, aby jim vyjádřili svůj obdiv, svoji vděčnost, téměř koktajíce dojetím, něco se u nich otevřelo, něco, co nikdy neočekávali: velká radost. Jejich humor a vtip jsou prostě součástí svobody, která je vlastní jak člověku, tak umělci. A právě tento pocit svobody a radosti vnesl do historie moderního umění soubor Ženy.“ Listoval jsem v naší i cizí samizdatové literatuře a zde jsou další výsledky: „Zdravý lidský rozum byl pro slepce, dobré mravy se staly pramenem opovržení, úcta zbyla mrtvolám, logika pozbyla smyslu, estetika se rovnala pederastii. Zbyl jen fenomén formace Ženy. Tak promluvil v předlistopadovém interview

jeden z veteránů českého undergroundu.“ A ještě jeden citát před scénkou zásadního charakteru: „Ženy, které se očistily fyzickou a duševní námahou tvorby, nabyly ve svém výrazu slavnostního, tragického a zároveň svrchovaně tajemného vzhledu.“ Ohlašuji scénku, jejíž symbolika je tak hluboká, že jen málo z nás obnaží smysl a důvod nastudování této scénky. Řeknu stručný obsah neuvěřitelného příběhu, který se skutečně stal. Zahrají vám Péro, Pedro a Kokot jejich zážitek z výletu, kde se setkali se zajíci. A již hoši se svými síťovkami v brčálových kvádrech se zdraví. Po týdnu jsem mluvil s profesionální herečkou a ta mi říkala, že se nikdy tak na divadle nepobavila, to, že viděly jen první dvě řady, jen scénce přidalo na diletantismu, a prý místo do diváků mluvili k sobě a mimo, výkony byly stylizované a kouzelné svojí naivitou. Ach, jak ženy nečekaně vnímají. Pan Fezek a já se nesmírně bavíme, ale mnozí nechápou genialitu scénky. Scénka končí, teď má nastoupit pan docent s recitací. Řekne mi: „Bylo už dost řečí, nechej někoho zahrát.“ Po scénce tedy Maier pouští z mixpultu desku *K smrti vy-lekán*. Vzpomenu si, že jsme vůbec nepozvali zvukaře Mirdu-Smaženku (při natáčení říkal pořád: smažíme, pánové, smažíme). Mládenci pózují v rytmu melodii alba, očividně nejšťastněji působí Hrách, který si myslel, že budou pózovat nazí, a zažehly se v něm poslední stopy konservatismu při představě, že jeho velký guru doc. Rezek bude jeho výkon sledovat bedlivým zrakem. Opil se tak, že vytáčí na jevišti moravské piruety primášů v radosti nad svěcením jara. Mládenci dotančí a na pódium je zván pan docent. Povídám, že pan docent se po úrazu rychle zotavuje a že náš host, mistr z Paříže, ještě nepřišel, a ten měl pana docenta doprovodit na housle. Projede mi narychlo hlavou a dojde, že ten křest desky stolu byl dobrý, neboť silou neznámé inspirace jsem pravil: „V původní verzi měl křest proběhnout ohněm, ale pyrotechnici a hasiči zaměstnaní v Ženských domovech neuchopili velikost projektu, a tak tedy z nouze jsme musili desku pokřtít duchem.“ (Skutečně nevím, proč mě tohle napadlo, zrovna když na pódium vstoupil dr. Rezek.) Na otázku: „Prý se ve společnosti žen mládne. Jsou his-

torie o vašem aktivním přístupu k ženám pouze legendou?“ odpovídá: „Nejsou.“ A již s nemalým pathosem začíná recitovat. Výběr veršů je proveden citlivě a akci prospívá. Ženy jako rozsévačky, pleť žen vonící dorty, ženy jako hermafrodičky emocí, ženy všech tvarů. Topol ještě nepřišel. Dohadujeme co dál. Hlas je jednotný jam. Přečtu další citát: „Ženy představují nekonečný smysl a konečný účel všeho.“ A vyhláшуji přestávku k občerstvení. Zbylí muzikanti sedí ve vestibulu okolo stolu ve stejném pořadí jako na začátku. Opětně slyším od Ambrože: dneska to kluci bude opravdu za 390 Kč. Vánek nechce hrát na jamu. Potkávám svoji spolužačku z konzervy Horákovou i s jejím mužem, vypadá skvěle. Je pobavena vážností večera. Zběsile do sebe lijeme víno. Cítím, že jsem jak pytel. Zvíře v oběti žen je citelně pasivní. Ptám se, kde je Záchod: „Šel někam pít rumy se sponzorem hostinským z Kutné Hory.“ To bych šel hned taky, ale bič konferování je spletený z pevných hoven. Potkávám další a další známý, mám teď v každé ruce pivo, to mám dobrou prognosu do dalších minut existence, pomyslím si. Kapela je sestavena. Vždy je co slavit, jen zavzpomínat. Kohosi v tlačenici zaslechnu: Hmyzák bude za zpěváka. Bratr nekompromisně zasedl za piano a neustále křičí: „Karel Malík na scénu.“ Jelínek, Malík sax, Hazuka bass a Skála drums. Spustí starý fláky od Bad beef hat (Klobouk), Švejkovskýho blues a další směs. Potkává Němcovou, pojedje v červnu udělat žluto-černého minotaura na Krétu z ingotů a betonu – kolorovaného, ptám se jí, jak se daří potomkovi. „Daří a Uhlíři, jak to, že ty, nejlepší, nezpíváš?“ A vleče mě na jeviště, abych spustil. Hmyzák zpívá právě hlasem Toma Waitse. Kapela je rozpumpovaná, Bratr však spustil na pianu nějaký program (jedná se o moog), který nemůže zastavit. Nedá se říct, že by se velebný chorus do blues nehodil. „Hraj málo,“ kdosi na Bratra křičí. „Nejde to.“ V duu s Hmyzem si dáváme moji oblíbenou bluesovku „Věrnost nad marnost, všude marnost (HAVEL HAVELÍM – HAKOL HAVEL), je příjemné zpívat hebrejsky nikdo neví, co zpíváš, a pěkně to zní. Docela dobře si s muzikanty i Hmyzem rozumíme. Nečekaně když dohrajem, zazní od diváků:

„Vyhláшуji tombolu o růžovou čapku.“ Spokojeně se poplácáváme. Přestávka a pak Hudba Praha. Přesouváme se do promítací kabiny, kde zběsile paříme. Lichotky vzájemně, jak jsme znamenití hráči. Mladí se staršími v jednom proudu s rukou v paži, objetí, tu i chlapský polibek, jen slzy osoby muzikantů pro větší pathos nedokáží vypotit. „To sherry není ale moc suché, produkční by potřeboval vyhodit, ale jiný takový není, všichni produkční drou miliardy z fondů. Stádo se baví, je v nervozitě a my neseženem produkčního, který koupí pořádně suchý sherry.“ „My bysme chtěli produkčního, ale všichni říkají, že to neprodají, že to nikoho nezajímá.“ Do kabiny vstupuje Filip Topol, je jak pytel, vše se rychle vysvětlilo, myslel, že Vojáci budou hrát až druhý. Vysvětlujeme mu, že šéf klubu říkal, že ve 22 hodin musí být ticho a že ho nejde sundat z pódia, když přidává. Sherry vypito, vypotácíme se z kabiny. Na Hmyzáka se vrhne hrozen ctitele, přemlouvají ho, aby ještě zpíval, to byla muzika, a ne ta nuda teď. Hrách svými chapadly obskakuje tři ženy a jak emisar středověkých králů prozkoumává kvalitu něžných těl a orgánu, aby svému vůdci podrobnou zprávu předal. Pan Forman v tradiční upravenosti přenáší bezpochyby některý ze starých humánních principů hippies. Slečna S. v rozhovoru s Richardem padá, je znovu postavena, respektive zapřena o poutač na výstavu Brázda Nováková, a pije dál. Richard se mi po týdnu svěřil, že spadla ještě 10×, ale přesto dokázala v Bunkru vypít ještě dva litry vína. Josífek mi říká, jak mi nevrátíš 24 Kč, tak o tobě napíšu do Reflexu, že jsi čurák, a všichni to budou vědět. Chci se ho zeptat, jestli se už honil, což byl náš ranní pozdrav na kolejích, ale pozapomenu to, neboť okolo projde samice s vydatnou aurou. Je však obskakována mladými niemandy, které lehce pozurážím, ale ani to není ten tarok. Říká, jestli bych jí nedal tu rozkošnou růžovou hrací zaječí masku, co ji nikdo nevyhrál v tombole. A ptá se: „Kdo ten citát: ‚Nyní tedy jdi a já budu v ústech tvých, a naučím tě, co bys mluvíti měl,‘ řekl.“ Řekl tak Bůh. Přecis nemyslela, že někomu takovou krásnou masku dáme. Hledám někoho, komu bych mohl dát ještě pár krásných připravených otá-

zek. Nikdo nikde není. Hudba Praha hraje. Do tý tomboly jsem ale měl radši dát otázku: „Který z Žen řekl: ‚Za vše vděčím očistným lázním?‘“ Jednoho českého výtvarníka přemlouvám, aby vystoupil na jevišti jako blízký přítel kapely a odpověděl na otázky, říká, že nemůže, že má hotovo. Takové krásné otázky: „Máte raději Ženy s drapérií nebo bez? Myslíš si, že někoho ještě zajímají duchovně krásné ženy? Není to již přežitek minulých epoch?“ „Fakt to nejde, jestli chceš koupit víno nebo pivo, tak to jó, ale nech mě, je tady plno kamarádů a ještě jsem se všema nemluvil.“ Kupuje mi víno + Hudba Praha končí. Martin Jirous chce hned podstoupit interview. Mládenci z Psích vojáků již se taky svolali a jdou si zahrát. Host z Paříže nepřijel, bude se za něj vydávat Martin. Povšimnu si, že v temnotě sálu je množství spáčů. Martina se ptám na otázky: „Mistr Topol je ženami inspirován, to u umělce konce 20. století nebývá častým jevem.“ Odpovídá: „Maskuje tím svoji latentní homosexualitu.“ To mě vyvede z míry. A ptám se ho, co si představuje pod pojmem: Bohyně potavy, čarodějnice z podsvětí, paběrky starých příběhů žen, feministická ročenka. Odpovídá cosi, že to je blbost. Raději ho nechám, aby zarecitoval. Z hlediště vypadá ve svém bílém saku s odznaky a epoletami a v klobouku a s chutí recitující monstrózně. Má v sobě skutečně nebývalou démoničnost. Báseň je opravdu ze srdce. Muzikanti do jeho recitování zkouší bubny, piano, kdosi křičí, aby zalezl. Nedokončí. Psí vojáci začínají hrát. Vzpomenu si, že jsem se vůbec nevěnoval holkám. Jdu do vestibulu a tam řídkost volby. Buď je znám a atak jsem zpečetil již před lety, kdy pevná byla jejich těla, nebo se u nich tradičně nechytám a s novou krví českých pozemních intelektuálek neumím ten správný rozhovor navodit – příliš mnoho abstrakce a málo reality. Ke všemu se ke všem navařili niemandi a brání kruhy okolo nich silou. Jsou to chudé žárlivecké výpotky, které snad k mužům jejich věku patří tradičně. Musím přiznat, že závěr křtu desky jsem neuchopil napevno ve svém vědomí. Scháňka po bundách. Je konec. Ráno se probudím a vedle mě Hrách. Na odchodu u mě ponechává červenou tašku s třemi pivními lahvemi, která ve scéně se zajíci

představovala oheň. A já si vzpomenu, že jsem ten nejzásadnější citát pozapomněl evokovat: „Tvorba, to jsou jen dybbuci opravdového umění.“ A v kotlině veteránské vltavské znovu hlasy hovoří o stínech tak běžně, jak nebylo dávno vídáno, slýcháno. A hovory o stínech gravitovanci s noblesou vedou, běs emocí okolo stínů, rozumy, použité číše:

Chřest a jiné křty ohněm

Praha toporně 9. 3. – 22. 3. 1992

Radomil Uhlíř

22. 3. 1992

Včera jsem se vypil s Vorlem. Byl na festivalu ve Štrasburgu s Kouřem, vrátil se opařený po lyžování v Alpách. Příjemně jsme zachlastali. Umění je to tema tradičního hovoru. Je zajímavé, že kdykoli píšeš tobě dopis, zavoláš. To svědčí o jisté propojenosti duchovní schránou. Nemysli si, že já tady s holkama to mám jednoduché, nevložil jsem též zásadní čas. Abych taky vložil, když jediný kontakt s ženami mi poskytuje Hana. A ta nesnáší, ani když vyprávím, jak za mlada jsem byl vynikající pichoun, na Pardubicku proslulý. (Trochu fabulace před Hanou nikdy neuškodí.) Ale nic ji nevyvede z míry, to je obdivuhodná vlastnost. Rád bych se skamarádil s jejíma bývalejma druhami, to musí být zajímavý hoší. Bratroví, jak píšeš v dopise, nemohu nikdy říct, že na fotce má nejhorší nohy, neboť nejenže si nechal na fotku vyholit kundičku, ale též zkontaktoval majitelku galerie Behemont, mladou a velice krásnou. Vtip s papoušky Sádlová nepochopila. V TV šly klipy s Ženami. V jednom z nich ztělesňuji vědce na pochybách. Ve druhém Bratr v sauně v zeleném obleku, mezi tlustýma holkama v prostěradlech si pročesává na Terezor vlasy masážní žínkou oranžového odstínu. To triko s našitým chobotem, to mi o Americe řeklo hodně. Když

tak si ho kup sama, mohla bys mi ho na oplátku za čepici půjčovat. Nepřemýšlej nad tím, že jsi v ČSFR nezaměstnaná, já jsem taky a celkem mi to vyhovuje. Práce s tvou angličtinou je plno. Přinejhorším můj kamarád má ženu, co má cestovku, a tam by tě zaměstnali bezpochyby.

Vzpomínám na tebe a přeji ti, aby se ti dařilo.

Praha 3. 6. 1992

Zito,

den cvičence počal. Vězí mi v hlavě, s jakou noblesní stupiditou jsem včera své kruhy kul. Jsou dny, kdy marnivost hledačství roztáhne perutě zvlášť prudce, nečekaně proti všem zásadám. Chceš-li a máš-li ještě náladu po mém epizodění včerejším si vyspravit pohled na mne, můžeme vyrazit někdy na pivo. Neb ve vinárnách a pivnicích jsem výborným a hledaným společníkem. Měj se velice znamenitě a overaly v eleganci transformuj.

Radomil Uhlíř

Příčná 2

110 00 Praha 1-Nové Město

tel. 20 57 10